

ולכן באה ויאמר שמואל בז"ק, שהוא מפסיק גדול יותר מז"ק שאחריו כאמור. ובקיצור: בפסוק הראשון ארבעה משפטים שחלוקתם א"ב לחוד ג"ד לחוד. ולכן משפט א' מסתיים ברביע לחבר אותו עם ב'. וב' וג' בז"ק, והראשון מפסיק יותר כדי להפריד ב' מן ג'. ובפסוק שאחריו שלשה משפטים, שחלוקתם א' לחוד ב"ג לחוד. ולכן משפט א' בז"ק שהוא מפסיק יותר מז"ק שאחריו. ודו"ק היטב.

ולפעמים נעלמו כללי דקדוק גם מהראשונים, כגון מ"ש בשופטים (ד' י"ח) ותצא יעל לקראת סיסרא ותאמר אליו סורה אדוני סורה אלי אל תירא, כתב הרד"ק וז"ל: סורה אדוני סורה אלי, שניהם מלרע שלא כמנהג ברוב. ע"כ. ובאמת יש סיבה לדבר, לפי שאחריהן אות גרונית. וכן שמעתי מאמה"ג זצ"ל שבמלת "שׁוֹבָה למעונך" הטעם מלעיל, אבל שׁוֹבָה ה' מלרע, כי שם השם מבוטא באדנו"ת, ולפני אל"ף (וכן הע"ר) תבוא המלה מלרע, וסימניך "ומפני שמי נחת הוא" (נחית לתתא, מלרע). וכן בדקתי ומצאתי כ"ו פעמים בתנ"ך שכל סורה, עורה, קומה, ריבה, שובה, שיתה, לפני אותיות אהע"ר או לפני שם הוי"ה הם מלרע, וכמ"ש בהקדמתי לקונטרס הטעמת המלים הקדושות כהלכתן (ירושלים תשמ"ו). ע"ש. ודבר זה נעלם מהרד"ק אביר המדקדקים. ודרך צחות אמרתי שיעל אשת חבר הקיני היתה בקיאה בדקדוק יותר מהרד"ק. ועיין לרס"ג בפ"י ספר יצירה, והובא בספר שפת אמת לרביצ"ך (עמוד לה) שאשה אחת קראה לבנה "גד, גד" ולא ענה לה, וחזרה וקראה "יא גד" בגימ"ל רפויה, משום שאמרה "יא" והוי גימ"ל סמוכה לאהו"י ונעשית רפויה. ע"ש. ועל זה אומר הכתוב (משלי כ"ד י"ד) כן דעה חכמה לנפשך אם מצאת ויש אחרית, ות"י "היכנא אתחכם בנפשך, דאין משכחת קדמיתא אתיא אחריתא דטבא מינה" (מפרש אחרית כמו אחרת), שכל פעם מוצאים בתורה ובנקודותיה ובטעמיה דברים חדשים. וגדולה מזו במגלת אסתר (ב' י"ד) בערב היא באה ובבקר היא שבה אל בית הנשים שני, כתב הרב מנחת שי שם וז"ל: חד מן תרין שני דסבירין שנית כמ"ש בנחמיה ג'. ע"כ (וכ"ה במנחת שי נחמיה ג' ל'). והוא תמוד מאד, שאם היה כתוב "היא שבה אל בית הנשים שנית" משמע שחזרת לאותו הבית פעם שניה, ובאמת אינו כן, כי מתחלה היו הנערות בבית הנשים על יד הגי, ואחרי ביאתן לאחשורוש חזרו לבית הנשים אַחַר על יד שעשגז שומר הפילגשים. וזהו "בית הנשים שני", כלומר בית הנשים אחר. ולא שייך כלל לומר אל בית הנשים שנית. וכיו"ב יש לתמוה בפרשת וישלח (בראשית ל"ו י"א) תימן אֹמֶר, שציין בעל המסרה: ב' קמץ בזקף קטן ומלאים בענין. ע"כ. ור"ל שבדרך כלל אֹמֶר המ"ם בפתח וחסרה ו, כמו על אחד ההרים אשר אמר אליך (בראשית כ"ב ב'), שכון בארץ אשר